

TOMBE SUR LA ROUTE UN BOUQUET DE FLEURS OUBLIÈES

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

Sona en l'aparell la veu de George Brassens que desgrana en veu forta i poètica la lletra de la cançó. La música és mínima, només com a fons, per acompanyar la veu, un xic ronca, que declama lentament paraules. Escolto meravellat com si fos dins un miratge que acompanya el meu sentir

Tombe sur la route un bouquet de fleurs oubliées.

Miro davant meu i no veig res, potser sí, tal vegada una finestra on regna un cel blau de nit fosca, sense estels ni lluna. El meu enteniment no compren res. Estic tan buit per dintre, com lligat de mans i peus per fora.

Sona la música altre cop i el meu espill canvia de paisatge. Ara els arbres, com la mateixa vida, no deixen veure el més enllà. Tot és confusió dins el meu cervell. Els arbres han estat, molt sovint, el meus companys de ruta.

Tombe sur la route un bouquet de fleurs oubliées.

Com en un somni el paratge varia i em veig sol enmig d'un camp. Clavo l'eina, la fanga, a la terra erma i dura. L'esforç em fa tremolar. El meu cos es ressent del treball. La terra és seca. Tot plegat la vida només és un roquissar.

Flors i joventut caminen l'un al costat de l'altra. Quin camí ha seguit el portador del ram que l'ha deixat oblidat enmig del camí. Potser ha abandonat, també les il·lusions del demà i del futur. El món és dur.

Tombe sur la route un bouquet de fleurs oubliées.

Boira en els ulls. Núvols foscos que albiren dubtes. Camino, sense veure el viarany que em porta més lluny, sempre més lluny. I cauen damunt les meves espatlles els anys, any rere any. Massa temps, només per una vida.

Vaig endavant, sentint el cansament damunt meu. Altres han marxat abans i resto sol en una barca, que deriva segons l'oratge. El vent m'empeny d'un costat a l'altre. Malgrat tot, el camí no és nou, és el cercle vital de tothom.

Tombe sur la route un bouquet de fleurs oubliées.

Obro els ulls a la cridòria de la nova matinada. Canten els ocells. S'escolta el cant del gall que crida saludant el sol naixent. Un dia nou per deixar enrere la nit de l'insomni. El cloquer proper, escampa a l'aire les notes de les campanes per obrir els sentits a la vida que neix. Neix no, només emprèn el vol d'un nou dia. Un jorn renovat per gaudir, per sentir, per viure, per veure, simplement, com passa la jornada de les vides humanes. Unes neixen i altres fineixen. Però l'espai de temps és vida.

Damunt la carretera un ram de flors oblidades. Segurament una altra persona el recollirà i sentirà l'aroma d'un nou despertar dels sentiments.

Miquel Pujol Mur